

LÉPCSŐK EMLÉKMŰVEI

A nyírfák fehérek, mint a szél
s törékenyek, mint Lenin arca.
Ha elnézek hazám füzeid felett
Moszkvát napfény és szél takarja.

Az Alföld porával bőromön
csontjaimban egy nemzetnyi múlttal
lépcsők, felejthetetlen márványlépcsők:
az emberiség tiszteletét hozom.

Látomásaim: felégetett
erdők és tankrobbanásos fák.
A forradalom vontatókötelén
a hajléktalan Oroszország.

S ahogy tízezrek mozdulata
ringat tovább, egy lépéssel mindig
előrébb, szívemben érzem, hogy dobog
s hogy gondolkodik bennem a Vörös Tér:

Egyedül itt s némán. Kétezer
kilométerre hazámtól.
Örömtől hangosan, de a szavak csak
befelé szakadnak fel a számról.

Elöttem mintha az öreg
hajlott hátú Tolsztoj lépne.
Hátam mögött a furcsa szemű grúzok,
mint otthoni puszták csendes népe.

A történelemre mondanak
igent lépéseim és sorsomra.
Szabadon végre magyarnak lenni!
Értő hazámra, fiamra gondolok.

És ez az erő és áhitat
amely az arcokból sugárzik,
ez menti egész vádaskodó múltunk
és ez szabja meg a munkánk is.

Az emlékezés már közös
országszerző, drága hűség.
Lépcsők, felejthetetlen márványlépcsők:
meghajtom lassan töprengő homlokom.

A nyírfák fehérek, mint a szél
s törékenyek, mint Lenin arca.
Ha elnézek hazám füzeid felett
Moszkvát napfény és szél takarja.